FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(första avdelningen i utökad sammansättning)
den 27 september 2005 *

I de förenade målen T-134/03 och T-135/03,

Common Market Fertilizers SA, med säte i Bryssel (Belgien), företrätt av barrister A. Sutton, och advokaten N. Flandin,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av X. Lewis, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2002) 5217 slutlig och K(2002) 5218 slutlig av den 20 december 2002, enligt vilka det i ett visst fall inte är motiverat att efterge importtull,

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf, samt domarna J. D. Cooke, R. García-Valdecasas, I. Labucka och V. Trstenjak,

justitiesekreterare: byrådirektör C. Kristensen,

efter det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 25 januari 2005,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I artikel 1.3 andra stycket i rådets förordning (EG) nr 3319/94 av den 22 december 1994 om slutgiltig antidumpningstull på import av karbomidammoniumnitratlösning med ursprung i Bulgarien och Polen, exporterad av företag som inte är undantagna från tullen, samt slutgiltigt uttag av den införda provisoriska tullen

(EGT L 350, s. 20; svensk specialutgåva, område 11, volym 34, s. 74), fastställs följande särskilda antidumpningstull:

"... För import som övergår till fri omsättning och som inte faktureras den oberoende importören direkt av någon av de ovan nämnda exportörerna eller producenterna i Polen gäller följande tull:

... den vara som intygas vara producerad av Zaklady Azotowe Pulawy, för vilken den särskilda tullen är 19 ecu per ton (TARIC-tilläggsnummer: 8795)."

2 Artikel 239 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000 (EGT L 311, s. 17) (nedan kallad tullkodexen) har följande lydelse:

"1. Import- eller exporttullar får återbetalas eller efterges i andra fall än de som avses i artiklarna 236–238 och vilka

— bestäms enligt kommittéförfarandet,

— följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller. De fall vid vilka denna bestämmelse får

tillämpas och de närmare reglerna för förfarandet fastställs enligt kommittéförfarandet. Återbetalning eller eftergift får underkastas särskilda villkor.

2. Återbetalning eller eftergift av tullar av de skäl som anges i punkt 1 skall beviljas efter ingivande av ansökan till vederbörande tullkontor ...”

3 Det framgår av artikel 4.24 i tullkodexen att med kommittéförfarande enligt kodexen förstås det förfarande som bland annat avses i artikel 247 och 247a.

4 I artikel 247 i tullkodexen föreskrivs att ”[d]e åtgärder som krävs för att genomföra denna kodex ... skall antas i enlighet med det föreskrivande förfarande som avses i artikel 247a.2 ...”.

5 I artikel 247a i tullkodexen föreskrivs följande:

”1. Kommissionen skall biträdas av en tullkodexkommitté (nedan kallad kommittén).

2. När det hänvisas till denna punkt skall artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas ...

3. Kommittén skall själv anta sin arbetsordning.”

6 I artikel 4 i tullkodexkommitténs arbetsordning föreskrivs följande:

"1. Kallelse till sammanträdet, dagordning samt förslag till åtgärder över vilka kommittén skall yttra sig och alla andra arbetsdokument skall överlämnas av ordföranden till de ständiga representationerna och ledamöterna i kommittén enligt artikel 14.2, i allmänhet senast fjorton kalenderdagar före dagen för sammanträdet.

2. I brådskande fall, och i fall då åtgärderna skall börja tillämpas genast, kan ordföranden på begäran av en kommittéledamot eller på eget initiativ korta ned den tidsfrist som anges i föregående punkt till fem kalenderdagar före dagen för sammanträdet.

3. I ytterst brådskande fall kan ordföranden frångå de tidsfrister som anges i punkterna 1 och 2. För att en annan fråga skall föras upp på dagordningen för ett sammanträde medan detta pågår, krävs det att en enkel majoritet av kommitténs ledamöter godkänner detta."

7 I artikel 5 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter (EGT L 184, s. 23) (nedan kallat kommittologibeslutet) föreskrivs följande:

"Det föreskrivande förfarandet

1. Kommissionen skall biträdas av en föreskrivande kommitté som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha kommissionens företrädare som ordförande.

2. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden får bestämma med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 205.2 [EG] skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Rösterna från medlemsstaternas företrädare i kommittén skall vägas enligt bestämmelserna i samma artikel. Ordföranden får inte rösta.

3. Kommissionen skall, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 8, själv anta de föreslagna åtgärderna om de är förenliga med kommitténs yttrande.

4. Om de föreslagna åtgärderna inte är förenliga med kommitténs yttrande eller om inget yttrande avges skall kommissionen utan dröjsmål lägga fram ett förslag inför rådet om vilka åtgärder som skall vidtas samt informera Europaparlamentet ..."

8 I artikel 905 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för tullkodexen (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1677/98 av den 29 juli 1998 (EGT L 212, s. 18) (nedan kallad tillämpningsförordningen) föreskrivs bland annat följande:

"1. Om den beslutande tullmyndighet till vilken en ansökan om återbetalning eller eftergift enligt artikel 239.2 i kodexen har ingivits inte kan fatta ett beslut på grundval av artikel 899, men ansökan är bestyrkt med bevis som kan ge upphov till en särskild situation till följd av omständigheter under vilka inget bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga, skall den medlemsstat som denna myndighet tillhör överlämna ärendet till kommissionen för ett avgörande enligt det förfarande som fastställs i artiklarna 906–909.

Den beslutande tullmyndigheten får dock, utom i händelse av tveksamhet, själv besluta om återbetalning eller eftergift av tullavgifterna om den anser att de villkor som avses i artikel 239.1 i kodexen är uppfyllda, under förutsättning att det belopp som berör varje aktör till följd av samma särskilda situation och som i förekommande fall avser flera import- eller exporttransaktioner, inte överstiger 50 000 ecu.

Beteckningen 'den berörda personen' skall tolkas på samma sätt som i artikel 899.

I alla andra fall skall den beslutande tullmyndigheten avslå ansökan.

2. Det ärende som hänförs till kommissionen skall innehålla alla fakta som behövs för en fullständig utredning av det överlämnade ärendet. Ärendehandlingarna skall dessutom innehålla en förklaring som undertecknats av den person som ansökt om återbetalning eller eftergift, i vilken denne intygar att han har kunnat ta del av ärendehandlingarna och antingen anger att han inte har några uppgifter att lägga till dessa eller anger alla ytterligare uppgifter som han anser bör finnas med i dessa.

Så snart som kommissionen tar emot ärendet, skall den underrätta de berörda medlemsstaterna om detta.

Om det visar sig, att de upplysningar som medlemsstaten lämnat inte är tillräckliga för att ett beslut skall kunna fattas om ärendet i fråga med fullständig kännedom om fakta, får kommissionen begära kompletterande upplysningar."

9 I artikel 906 i tillämpningsförordningen föreskrivs följande:

"Kommissionen skall inom 15 dagar efter mottagandet av det ärende som avses i artikel 905.2 överlämna ett exemplar av ärendet till medlemsstaterna.

En behandling av ärendet i fråga skall så snart som möjligt införas på dagordningen för ett möte i den kommitté som avses i artikel 247 i kodexen."

10 Artikel 906 andra stycket i tillämpningsförordningen har efter de faktiska omständigheterna i förevarande fall genom kommissionens förordning (EG) nr 1335/2003 av den 25 juli 2003 om ändring av tillämpningsförordningen (EGT L 187, s. 16) ändrats enligt följande:

"Ärendet skall för prövning snarast möjligt föras upp på dagordningen för ett möte i den expertgrupp som avses i artikel 907."

11 I artikel 906a i tillämpningsförordningen föreskrivs följande:

"När kommissionen avser att fatta ett beslut som innebär avslag för den part som ansöker om återbetalning eller eftergift, skall kommissionen när som helst under det förfarande som avses i artiklarna 906 och 907 skriftligen underrätta parten om sina invändningar samt om de dokument som den grundar sina invändningar på. Den part som ansökt om återbetalning eller eftergift skall skriftligen framföra sina synpunkter inom en tidsperiod av en månad från det datum invändningarna skickades. Om han inte har gjort detta inom denna tidsfrist skall han anses ha avstått från möjligheten att uttrycka sin ståndpunkt."

12 I artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen föreskrivs följande:

"Efter samråd med en expertgrupp som består av företrädare för alla medlemsstater och som möts inom ramen för kommittén för att pröva fallet i fråga skall kommissionen fatta ett beslut i vilket det fastställs antingen att den situation som prövats berättigar till återbetalning eller eftergift eller att den inte berättigar till detta."

13 I artikel 3 i rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT 17, 1958, s. 385; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 14) föreskrivs följande:

"Skriftliga handlingar som någon av gemenskapens institutioner ställer till en medlemsstat eller en person som lyder under en medlemsstats jurisdiktion skall avfattas på den statens språk."

Bakgrund till tvisten

14 Sökanden, som är etablerad i Belgien, är grossist i kemiska produkter, bland annat kvävehaltiga lösningar (karbomidammoniumnitrat). Sökandens koncern omfattar bland annat Rellmann GmbH, som har sitt säte i Hamburg (Tyskland) och som ägs av sökanden till 100 procent, och Agro Baltic GmbH, som har sitt säte i Rostock (Tyskland) och som till 100 procent ägs av Rellmann. År 1989 förvärvade sökanden bolaget Champagne Fertilisants som är dess skatteombud för alla dess transaktioner i Frankrike.

15 Exportören, det polska företaget Zaklady Azotowe Pulawy (nedan kallat ZAP), säljer varorna till Agro Baltic. Handeln inom sökandens koncern sker enligt följande: Agro Baltic återförsäljer varorna till Rellmann, som i sin tur återförsäljer dem till sökanden. Motsvarande fakturor upprättas.

16 Agro Baltic köpte, i mål T-134/03, mellan mars och september 1997 tre laster karbomidammoniumnitratlösning av ZAP. Dessa laster följde den handelsväg som beskrivits ovan i punkt 15.

17 Cogema, som är auktoriserat tullombud, hade getts i uppdrag att se till att varorna övergick till fri omsättning i Agro Baltics namn och att de släpptes för konsumtion i sökandens namn.

18 Varorna övergick således i ett första skede till fri omsättning i Agro Baltics namn, under deklaration EU0, vartill ZAP:s fakturor till Agro Baltic och intygen EUR.1, som utvisade varornas polska ursprung, bifogades. Varorna placerades samtidigt i upplag från varifrån de några minuter senare togs ut för att släppas fria för konsumtion i Champagne Fertilisants namn.

19 Agro Baltic köpte, i mål T-135/03, i januari 1995 en last av ZAP, som därefter följde den handelsväg som beskrivits ovan i punkt 15.

20 Agro Baltic gav bolaget SCAC Rouen (nedan kallat SCAC), som är auktoriserat tullombud, i uppdrag att se till att varorna övergick i fri omsättning i Agro Baltics namn och att de frisläpptes för konsumtion i sökandens namn. Det var således fråga om att för en och samma vara inge två tulldeklarationer till ett och samma tullkontor och därvid ange två skilda mottagare för att därmed kunna skilja betalningen av tull från betalningen av mervärdesskatt.

21 SCAC använde endast i sökandens namn ett förenklat tullförfarande för övergång till fri omsättning och för frisläppande för konsumtion. SCAC inlämnade härvidlag en deklaration IM4 i sökandens namn, vartill Rellmanns faktura till sökanden och ett intyg EUR.1 som utvisade varornas polska ursprung hade bifogats.

22 Den behöriga franska myndigheten godtog i ett första skede deklarationerna som avser de två förevarande målen, beviljade befrielse från importtull på grundval av intygen EUR.1 och avstod från att kräva betalning av antidumpningstull.

23 De behöriga franska myndigheterna ansåg dock, till följd av en kontroll i efterhand, att den särskilda tullen på 19 ecu per ton som införts genom artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94 borde ha tillämpats på alla laster som är aktuella i de två förevarande målen. Enligt de behöriga franska myndigheterna var det nämligen sökanden, som inte fakturerats direkt av ZAP, trots att de ifrågavarande varorna hade intygats av ZAP, som var den verkliga importören av varorna. Närmare bestämt ansåg de behöriga franska myndigheterna, i det ärende som gett upphov till mål T-134/03, bland annat att den mellanliggande uppläggningen av varorna på lagret var en rättslig fiktion på grund av att den var extremt kortvarig, och att sökanden även innan deklarationerna för övergång till fri omsättning hade inlämnats i Agro Baltics namn redan hade förvärvat varorna genom de tre ifrågavarande transaktionerna. Närmare bestämt ansåg de behöriga franska myndigheterna, i det ärende

som gett upphov till mål T-135/03, att det endast hade gjorts en deklaration i sökandens namn om övergång till fri omsättning och om frisläppande för konsumtion.

24 Det är under dessa förhållanden som tjänstemännen vid Centre du renseignement d'orientation et de contrôle (Centret för upplysning och kontroll) i Poitiers den 4 december 1998 hade upprättat ett protokoll, enligt vilket tullar och skatter på sammanlagt 3 911 497 franska franc (FRF) (564 855 euro) hade undvikits. I det ärende som gett upphov till mål T-135/03 upprättade Direction interrégionale des douanes (tullstyrelse för flera regioner) i Rouen den 13 november 1997 ett protokoll varav det framgår att tullar och skatter på sammanlagt 840 271 FRF (128 098 euro) borde ha påförts.

25 Sökanden ansökte, i november och i december 1999, på grundval av artikel 239 i tullkodexen om eftergift av tull vid den franska tullmyndigheten. Denna överlämnade den 14 februari 2002 dessa ansökningar till kommissionen som inregistrerade dem under referensnumren REM 02/02 (mål T-134/03) och REM 03/02 (mål T-135/03).

26 Genom skrivelser av den 9 och den 10 september 2002, som besvarades den 11 oktober 2002, meddelade kommissionen sökanden att den avsåg att fatta ett för denna negativt beslut i ärendena REM 02/02 och REM 03/02.

27 Expertgruppen REM/REC möttes den 12 november 2002 inom ramen för tullkommittén, sektionen för återbetalningar. Enligt det kortfattade protokollet från detta möte, som upprättades den 29 november 2002, ledde expertgruppens slutliga omröstning vad avser ärendena REM 02/02 och REM 03/02 till följande resultat: "Sex delegationer röstar till förmån för kommissionens förslag, fyra delegationer avhåller sig från att rösta och fem delegationer röstar emot kommissionens förslag."

28 Kommissionen som ansåg att uppenbar vårdslöshet kunde tillskrivas sökanden, att det inte förelåg någon särskild situation och att villkoren för att tillämpa artikel 239 i tullkodexen följaktligen inte var uppfyllda, antog den 20 december 2002 besluten K (2002) 5217 slutlig (ärende REM 02/02) och K(2002) 5218 slutlig (ärende REM 03/02) och konstaterade därvid att det inte var berättigat med eftergift av importtull (nedan kallade de omtvistade besluten). Kommissionen underrättade den franska tullmyndigheten om dessa beslut, vilken i sin tur, den 10 februari 2003, överlämnade dem till sökanden.

Förfarandet och parternas yrkanden

29 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 18 april 2003.

30 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet. Förstainstansrätten anmodade såsom en processledningsåtgärd parterna att besvara vissa skriftliga frågor vid förhandlingen. Efter det att parterna hörts förenade förstainstansrätten målen T-134/03 och T-135/03 med avseende på det muntliga förfarandet och domen.

31 Parterna utvecklade sin talan och besvarade förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 25 januari 2005.

32 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara de omtvistade besluten,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

33 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

34 Sökanden har till stöd för sin talan anfört tre grunder. Den första avser åsidosättande av väsentliga formföreskrifter och rätten till försvar, den andra avser en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 239 i tullkodexen och den tredje avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

Den första grunden: åsidosättande av väsentliga formföreskrifter och rätten till försvar

35 Denna grund är uppdelad i fem delar, vilka avser åsidosättande av artikel 7 EG och artikel 5 i kommittologibeslutet, åsidosättande av artikel 906.1 i tillämpningsförordningen, åsidosättande av artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning, åsidosättande av artikel 3 i förordning nr 1 och, slutligen, åsidosättande av rätten till försvar.

Den första grundens första del avseende åsidosättandet av artikel 7 EG och artikel 5 i kommittologibeslutet

— Parternas argument

36 Sökanden har i huvudsak gjort gällande att de åtgärder som krävs för att genomföra tullkodexen, särskilt artikel 239 i denna, enligt artikel 247 i denna kodex skall antas enligt det föreskrivande förfarande som avses i artikel 247a.2. Sökanden har erinrat om att det i den sistnämnda bestämmelsen anges att kommissionen skall biträdas av tullkodexkommittén, och att den just avser artikel 5 i kommittologibeslutet, avseende den föreskrivande kommittén.

37 Sökanden har hävdat att den "kommitté" som möttes den 12 november 2002 (se ovan punkt 27) med nödvändighet var en föreskrivande kommitté i den mening som avses i artikel 5 i beslutet om kommittéförfarandet.

38 Sökanden har vidare angett att om vägningen av röster enligt artikel 205 EG tillämpades på "kommitténs" röstresultat kunde kommissionens förslag inte uppnå den erforderliga kvalificerade majoriteten med 62 röster.

39 Sökanden anser därför att "kommittén" inte har avgett något yttrande i den mening som avses i artikel 5.4 i kommittologibeslutet och att kommissionen således utan dröjsmål borde ha underställt rådet sitt förslag och underrättat Europaparlamentet därom, vilket den inte gjorde. Genom att trots allt anta de omtvistade besluten överträdde kommissionen sin behörighet med åsidosättande av artikel 7 EG och artikel 5 i kommittologibeslutet. De omtvistade besluten var följaktligen behäftade med ett väsentligt fel.

40 Sökanden har beträffande kommissionens påstående (se punkt 45 nedan) att den ifrågavarande "kommittén" i själva verket var en expertgrupp som den själv använt sig av när den antagit artikel 907 i tillämpningsförordningen, genmält att kommissionen, genom att anta den ovannämnda artikel 907, inte vidtog en åtgärd enligt tullkodexen utan att den otillbörligen, med åsidosättande av artikel 7 EG, hade beviljat sig själv en behörighet.

41 Sökanden har tillagt att kommissionens argument inte kan godtas, eftersom de kan innebära att artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen är rättsstridig på grund av avsaknad av rättslig grund. Med tillämpning av artikel 241 EG har sökanden, för den händelse att förstainstansrätten skulle godta dessa argument, i repliken gjort gällande att artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen är rättsstridig. Sökanden har dessutom hänvisat till förstainstansrättens dom av den 28 januari 2003 i mål T-147/00, Laboratoires Servier mot kommissionen (REG 2003, s. II-85), punkt 45, vari anges att "enligt fast rättspraxis utgör en bristande behörighet för den institution som har antagit den ifrågasatta rättsakten en ogiltighetsgrund som gemenskapsdomstolen enligt tvingande rätt på eget initiativ skall pröva".

42 Sökanden har i fullständighetens intresse hävdat att ordalydelsen av artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen, enligt vilken expertgruppen skall mötas inom ramen för "kommittén" och inte "en kommitté", talar till förmån för en tolkning, enligt vilken den ifrågavarande kommittén är den enda som det hänvisas till i tillämpningsförordningen, det vill säga den kommitté som avses i artikel 906 andra stycket i tillämpningsförordningen, nämligen den föreskrivande kommittén enligt artikel 247 i tullkodexen. Sökanden har dessutom hävdat att om kommissionens tolkning är riktig har förfarandet enligt artikel 906 andra stycket i tillämpningsförordningen, varav det framgår att kommittén enligt artikel 247 i tullkodexen skall mötas innan kommissionen antar något beslut om återbetalning eller eftergift av tull, således inte följts. Artikel 906 andra stycket i tillämpningsförordningen har således åsidosatts.

43 Detta argument vederläggs inte genom den nya ordalydelsen av artikel 906 andra stycket i tillämpningsförordningen (se ovan punkt 10), i vilken uttrycket "den

kommitté" har ersatts med uttrycket "den expertgrupp som avses i artikel 907", då denna ändring gjordes efter mötet i den "kommitté" som är i fråga i förevarande fall.

44 Sökanden har slutligen påpekat att den omständigheten att kommissionen på eget initiativ har räknat rösterna efter kommitténs omröstning den 12 november 2002 enligt den vägning av rösterna som föreskrivs i artikel 205 EG vittnar om att "kommittén" i fråga faktiskt är en föreskrivande kommitté i den mening som avses i artikel 5 i kommittologibeslutet. Som svar på kommissionens påstående att expertgruppen är klart avgränsad från tullkodexkommittén samtidigt som den är "kopplad" till denna, eftersom den enligt artikel 907 i tillämpningsförordningen (se nedan punkt 49) möts inom ramen för denna kommitté, har sökanden gjort gällande att denna expertgrupp saknar en egen budgetpost, att dess sammansättning är identisk med tullkodexkommitténs sammansättning och att det inte hänvisas till den i bestämmelserna i tullkodexkommitténs arbetsordning vad gäller dess dagordning.

45 Kommissionen anser att sökanden felaktigt har betecknat expertgruppen som en föreskrivande kommitté i den mening som avses i artikel 5 i kommittologibeslutet. Kommissionen har anfört att denna expertgrupp varken är en föreskrivande kommitté eller, för övrigt, någon som helst kommitté som regleras genom kommittologibeslutet. Det är i själva verket fråga om en expertgrupp som kommissionen själv anlitade när den antog artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen, vilken är den enda bestämmelse som reglerar dess rättsliga karaktär, dess behörighet och dess funktion.

46 Kommissionen har dessutom anfört att artikel 239 i tullkodexen inte innebär att den åläggs att avgöra enskilda fall om eftergift eller återbetalning med hjälp av den kommitté som föreskrivs i artikel 247 i tullkodexen, utan den artikeln avser "omständigheter" och "regler för förfarandet". Genom artikel 239 i tullkodexen åläggs kommissionen således att fastställa "regler för förfarandet" enligt det kommittéförfarande som föreskrivs i artikel 247 i tullkodexen.

47 Kommissionen har fastställt dessa omständigheter och dessa regler för förfarandet i artikel 905 och följande artiklar i tillämpningsförordningen, enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 247 i tullkodexen, och har därvid föreskrivit att det är kommissionen som skall avgöra vissa enskilda ansökningar om eftergift eller om återbetalning.

48 Det är följaktligen varken nödvändigt eller logiskt att den expertgrupp som anges i artikel 907 i tillämpningsförordningen skall vara en föreskrivande kommitté i den mening som avses i kommittologibeslutet, eftersom denna grupp, såsom i förevarande fall, skall avge ett utlåtande till kommissionen om förslagen till enskilda beslut om eftergift eller om återbetalning och inte om en ändring av tullreglerna.

49 Enligt kommissionen skall expertgruppen, i enlighet med artikel 907 i tillämpningsförordningen, mötas "inom ramen" för den kommitté som den är "kopplad" till. Detta innebär i praktiken att expertgruppen skall sammanträda i samma sammansättning som tullkodexkommittén, men med olika funktioner. Det enskilda ärendet om återbetalning eller eftergift skall överlämnas till kommittén för att denna i sin egenskap av expertgrupp enligt artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen skall fatta beslut därom. Kommissionen har gjort gällande att även om detta system, med expertgrupp som fungerar med egna regler inom ramen för kommittéer i den mening som avses i kommittologibeslutet, med nödvändighet är på väg att rationaliseras fungerar det dock sedan ett tiotal år inom många områden för gemenskapsåtgärder. Kommissionen har hävdat att de motstridigheter som sökanden har påpekat (ovan punkt 44) inte kan innebära att expertgruppens roll och karaktär ifrågasätts.

50 Kommissionen anser därför att de regler om räkning av röster enligt artikel 205 EG som gäller det föreskrivande förfarandet inte skall tillämpas i förevarande fall. Den omständigheten att kommissionen väger expertgruppens röster bör i detta avseende inte vilseleda eller leda till att man misstar sig på den ovannämnda expertgruppens rättsliga karaktär och ställning inom ramen för kommittén. Kommissionen har erinrat om att en majoritet av medlemsstaternas företrädare i expertgruppen har uttalat sig till förmån för dess förslag och att denna grupp således har avgett ett utlåtande. Kommissionen har tillagt att detta utlåtande under alla förhållanden är ett rent konsultativt utlåtande och inte är bindande för den.

— Förstainstansrättens bedömning

51 När det för det första gäller sökandens invändning om rättsstridighet skall det påpekas att denna har åberopats först i repliken. Domstolen har emellertid slagit fast att ramen för en tvist fastställs genom den ansökan genom vilken talan anhängiggörs och att en invändning om rättsstridighet inte kan upptas till sakprövning i samband med repliken (domstolens dom av den 11 juli 1985 i de förenade målen 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 och 10/84, Salerno m.fl. mot kommissionen och rådet, REG 1985, s. 2523, punkterna 36 och 37). Invändningen om rättsstridighet har inte heller grundats på någon rättslig eller faktisk omständighet som framkommit under förfarandet i den mening som avses i artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler.

52 Förstainstansrätten kan inte på eget initiativ ta upp frågan huruvida artikel 907.1 i tillämpningsförordningen eventuellt är rättsstridig. En sådan rättsstridighet omfattas nämligen inte av tvingande rätt (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 17 december 1959 i mål 14/59, Société des fonderies de Pont-à-Mousson mot Höga myndigheten, REG 1959, s. 445, på s. 474). Förstainstansrätten skall visserligen, såsom sökanden har erinrat om i sin replik, på eget initiativ påpeka den bristande behörigheten hos den institution som antagit den ifrågasatta rättsakten. Det råder i förevarande fall dock inte något tvivel om att kommissionen handlade inom ramen för sin behörighet när den antog de omtvistade besluten. Dessa beslut antogs nämligen på grundval av artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen, vilken antagits enligt utlåtandet från tullkodexkommittén i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artiklarna 239, 247 och 247a i denna kodex. Vidare framgår det inte av rättspraxis att förstainstansrätten på eget initiativ skall undersöka frågan huruvida kommissionen, genom att anta innehållet i artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen, som utgör den rättsliga grunden för de omtvistade besluten, har överskridit sin behörighet. I detta avseende utgör inte domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Laboratoires Servier mot kommissionen, som sökanden har åberopat, något som helst stöd, eftersom den avser den bristande behörigheten hos den institution som antog den ifrågasatta rättsakten och inte den bristande behörigheten hos den institution som antog den rättsakt på grundval av vilken den ifrågasatta rättsakten antogs.

53 Mot bakgrund av det ovan anförda kan sökandens invändning om rättsstridighet inte prövas.

54 Därefter skall frågan undersökas huruvida den expertgrupp som enligt artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen sammanträder "inom ramen för [tullkodex]kommittén" utgör en föreskrivande kommitté i den mening som avses i artikel 5 i kommittologibeslutet.

55 Det skall i detta avseende erinras om att det framgår av skäl 7 och av artikel 5 i kommittologibeslutet att det föreskrivande förfarandet skall användas för "åtgärder med allmän räckvidd som är avsedda att tillämpa väsentliga bestämmelser i grundläggande rättsakter".

56 Det är emellertid ostridigt att de omtvistade besluten är enskilda beslut och, följaktligen, inte har någon allmän räckvidd.

57 Att i likhet med sökanden anse att den föreskrivande kommittén, i den mening som avses i artikel 5 i kommittologibeslutet, är behörig att avge ett utlåtande om ett förslag till enskilt beslut om återbetalning eller eftergift av tullar innebär att begreppen "beslut" och "rättsakt av allmän räckvidd", som enligt artikel 249 EG och enligt rättspraxis är principiellt olika, helt enkelt skulle likställas (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 14 december 1962 i de förenade målen 16/62 och 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mot rådet, REG 1962, s. 901, svensk specialutgåva, volym 1, s. 145), vilket följaktligen skulle utgöra ett åsidosättande av sistnämnda bestämmelse, artikel 7 EG och kommittologibeslutet.

58 Detta enda skäl räcker för att slå fast att den expertgrupp som avses i artikel 907 i tillämpningsförordningen inte är en föreskrivande kommitté i den mening som avses i artikel 5 i kommittologibeslutet.

59 Denna slutsats stöds av ordalydelsen av artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen. Uttrycket "inom ramen för kommittén" återspeglar det förhållandet att den expertgrupp som avses i artikel 907 uppenbart är en enhet som på det funktionella planet skiljer sig från tullkodexkommittén. Om lagstiftaren, i förevarande fall kommissionen, hade velat att tullkodexkommittén skulle rådfrågas inom ramen för enskilda förfaranden för eftergift eller återbetalning skulle den, utan tvekan, ha använt uttrycket "efter samråd med kommittén".

60 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den första grundens första del.

Den första grundens andra del avseende åsidosättandet av artikel 906 första stycket i tillämpningsförordningen

— Parternas argument

61 Sökanden har hävdat att kommissionen har gjort sig skyldig till ett väsentligt åsidosättande av förfaranderegleria i artikel 906 första stycket i tillämpningsförordningen genom att underlåta att inom femton dagar från det att kommissionen mottog de ärenden som den franska tullmyndigheten överlämnat sända en kopia av dessa till medlemsstaterna. Sökanden har hävdat att ärendena i fråga översändes till medlemsstaterna endast några dagar före det ovan i punkt 27 nämnda mötet i expertgruppen, det vill säga flera månader efter utgången av den frist som föreskrivs i artikel 906 första stycket i tillämpningsförordningen.

62 Kommissionen har i huvudsak hävdat att sökanden, för tillämpningen av artikel 906 första stycket i tillämpningsförordningen, felaktigt har likställt ansökan om eftergift

som den franska tullmyndigheten har överlämnat till kommissionen med kommissionens förslag till ett för sökanden negativt beslut. Kommissionen har med stöd av handlingar hävdat att den ovannämnda ansökan, som den hade mottagit den 14 februari 2002, översändes till medlemsstaterna den 28 februari 2002. Under dessa förhållanden är det av sökanden påstådda felet i förfarandet inte fastställt.

63 Kommissionen har tillagt att även om detta fel i förfarandet skulle anses vara fastställt kan det under alla förhållanden inte betecknas som "väsentligt", det vill säga att det skulle ha påverkat de omtvistade besluten och med nödvändighet borde leda till att dessa ogiltigförklaras.

64 Kommissionen har dessutom starkt betvivlat att en aktör med framgång skulle kunna åberopa åsidosättande av artikel 906 i tillämpningsförordningen för att få de omtvistade besluten ogiltigförklarade. Kommissionen har påpekat att syftet med denna artikel är att säkerställa att medlemsstaterna informeras snabbt, så att de ges möjlighet att förbereda sig för att medverka i beslutsprocessen. Om artikel 906 visserligen skapar en positiv rättighet för medlemsstaterna, medför den således inte alls någon sådan rättighet till förmån för privatpersoner.

— Förstainstansrättens bedömning

65 Det skall påpekas att sökanden, som i sin replik inte har besvarat de argument som kommissionen framfört i svaromålet, inte har visat att kommissionen i sin skrivelse av den 28 februari 2002 till medlemsstaterna inte skulle ha sänt samtliga de handlingar som anges i artikel 906 första stycket, och som avses i artikel 905.2 i tillämpningsförordningen och följaktligen inte heller att medlemsstaterna inte skulle ha underrättats på lämpligt sätt. Det framgår i detta avseende av det protokoll från expertgruppens möte som avses ovan i punkt 27 att ett samråd ägde rum om de viktigaste punkterna i ansökan om återbetalning. Det framgår dessutom av ovannämnda protokoll att sökandens advokater överlämnade handlingarna direkt

till företrädarna för alla de medlemsstater som ingår i expertgruppen. Under dessa förhållanden har sökanden inte visat att artikel 906 i tillämpningsförordningen har åsidosatts. Sökanden har under alla förhållanden inte visat att den påstådda underlåtenheten skulle ha påverkat de omtvistade besluten.

66 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den första grundens andra del.

Den första grundens tredje del avseende åsidosättandet av artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning

— Parternas argument

67 Sökanden har hävdat att de omtvistade besluten är behäftade med ett väsentligt formfel eftersom de antagits med åsidosättande av artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning. I denna artikel föreskrivs att "varje annat arbetsdokument" i allmänhet skall överlämnas senast fjorton kalenderdagar före dagen för kommitténs möte.

68 Det framgår emellertid av de kontakter som sökandens advokater har tagit direkt med de företrädare för medlemsstaterna som ingår i expertgruppen att dessa först sju kalenderdagar före mötet erhöll sökandens svar av den 11 oktober 2002 på de ovan i punkt 26 angivna skrivelserna från kommissionen av den 9 och den 10 september 2002. Genom den ytterligare tid som beviljas medlemmarna i expertgruppen innan de går till omröstning hade denna frist förlängts till elva dagar, det vill säga en kortare frist än den frist på fjorton dagar som föreskrivs i artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning. Sökanden har gjort gällande att denna

försening vad avser kommissionens överlämnande av de argument som sökanden anfört som svar på skrivelserna av den 9 och den 10 september 2002 utgör ett åsidosättande av rätten till försvar som medför att sökanden kan åberopa ett åsidosättande av artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning.

69 Sökanden har till stöd för sina argument åberopat dom av den 10 februari 1998 i mål C-263/95, Tyskland mot kommissionen (REG 1998, s. I-441), punkterna 31 och 32, i vilken domstolen förklarade att fristen för att sända handlingar i samband med ett förfarande inför en föreskrivande kommitté inte kunde förkortas och fastställde att den omständigheten att denna frist inte iakttogs utgjorde ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter som medförde att kommissionens beslut ogiltigförklarades. Sökanden har som svar på kommissionens argument (se nedan punkt 72) att den ovannämnda domen inte är relevant i förevarande fall, eftersom den meddelats efter ansökan av en medlemsstat vars rättigheter inte hade iakttagits, gjort gällande att denna dom inte specifikt innebär att juridiska personer inte har möjlighet att åberopa åsidosättanden som äger rum i samband med att yttrande inhämtas från den ifrågavarande kommittén.

70 Gentemot kommissionens argument att en aktör inte med framgång kan åberopa ett åsidosättande av artikel 4 i tullkodexkommitténs arbetsordning (se nedan punkt 73), har sökanden åberopat domstolens dom av den 15 juni 1994 i mål C-137/92 P, kommissionen mot BASF m.fl. (REG 1994, s. I-2555; svensk specialutgåva, volym 15, s. 201).

71 Sökanden har som svar på kommissionens påstående att fristerna enligt artikel 4.2 och 4.3 i tullkodexkommitténs arbetsordning med hänsyn till den brådskande situation som kännetecknar de förevarande målen (punkt 75 nedan) under alla förhållanden har iakttagits, hävdat att det inte var något brådskande fall. Sökanden har gjort gällande att detta argument strider mot det förhållandet att kommissionen trots ett påstått brådskande fall hade beviljat medlemmarna i expertgruppen en ytterligare frist för att uttala sig om dess förslag till negativt beslut. Detta hade dock överlämnats inom den lagenliga fristen.

72 Kommissionen har hävdat att sökandens hänvisning till domen i det ovan i punkt 69 nämnda målet Tyskland mot kommissionen saknar relevans i förevarande fall. Kommissionen har påpekat att sökanden i det mål som gav upphov till denna dom var en medlemsstat som på grund av att handlingarna hade överlämnats för sent inte hade kunnat utöva sin behörighet inom ramen för kommittén. I de aktuella målen däremot skulle ett försenat överlämnande — om det hade visats — av handlingarna till expertgruppen inte ha påverkat sökandens rättigheter.

73 Kommissionen har dessutom betvivlat att en aktör med framgång skulle kunna åberopa åsidosättandet av en regel i en arbetsordning (såsom den regel som föreskrivs i artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning) som grund för en ansökan om ogiltigförklaring av sådana beslut som de omtvistade besluten. Kommissionen har i detta avseende åberopat domstolens dom av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, Nakajima mot rådet (REG 1991, s. I-2069; svensk specialutgåva, volym 11, s. 149), punkterna 49–51. Kommissionen har i sin duplik tillagt att domen i det ovan i punkt 70 nämnda målet kommissionen mot BASF AG inte med framgång kan åberopas av sökanden eftersom syftet med artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning, till skillnad från den bestämmelse som det påstods att den åsidosatt i det mål som gav upphov till denna dom, inte är att skydda företagens rättigheter.

74 Kommissionen har dessutom gjort gällande att det väsentliga dokumentet för tillämpningen av artikel 4 i tullkodexkommitténs arbetsordning, det vill säga dess förslag till ett negativt beslut, överlämnades till expertgruppens medlemmar inom fristen. Dessa medlemmar hade redan den 23 september 2002 även mottagit de skrivelser avseende rätten till försvar som sänts till sökanden den 9 och den 10 september 2002.

75 Även om det skulle anses att den frist på fjorton dagar som föreskrivs i artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning inte har iakttagits, så gäller denna frist i allmänhet men kan enligt artikel 4.2 och 4.3 i samma arbetsordning i brådskande fall förkortas. Det var bråttom i förevarande fall på grund av att kommissionen var tvungen att meddela de omtvistade besluten inom den i artikel 907 andra stycket i

tillämpningsförordningen föreskrivna fristen, eftersom avsaknaden av svar inom denna frist skulle ha inneburit att sökandens ansökan hade godtagits.

76 Sökanden har inte heller visat på vilket sätt dess rättigheter har påverkats av att dess skrivelse av den 11 oktober 2002 överlämnades för sent. Under dessa förhållanden föreligger det inte något åsidosättande av artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning.

— Förstainstansrättens bedömning

77 Utan att det är nödvändigt att avgöra huruvida sökandens svar av den 11 oktober 2002 på kommissionens skrivelser av den 9 och den 10 september 2002 utgör ett arbetsdokument i den mening som avses i artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning eller huruvida det var fråga om ett brådskande fall i den mening som avses i artikel 4.2 och 4.3 i denna arbetsordning, skall det påpekas att det framgår av handlingarna att expertgruppens medlemmar hade tretton kalenderdagar på sig (från den 6 till den 18 november 2002) för att ta del av sökandens svar.

78 Vad gäller domen i det ovan i punkt 69 nämnda målet Tyskland mot kommissionen, som sökanden har åberopat, räcker det att notera att expertgruppen inte är en föreskrivande kommitté, och att den lösning som framgår av denna dom därför inte kan tillämpas i de förevarande målen.

79 Det skall för övrigt påpekas att syftet med artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning är att säkerställa att denna kommitté fungerar internt och att dess medlemmars rättigheter iakttas fullt ut. Härav följer att fysiska eller juridiska

personer inte kan åberopa ett påstått åsidosättande av dessa regler, eftersom dessa inte är avsedda att skydda enskilda (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 73 nämnda målet Nakajuma mot rådet, punkterna 49–51). Eftersom sökanden till skillnad från Tyskland i domen i det ovan i punkt 69 nämnda målet Tyskland mot kommissionen, är en tredje part kan den lösning som framgår av denna dom inte heller på denna grund tillämpas i förevarande fall.

80 Av detta följer att talan inte heller kan vinna bifall på den första grundens tredje del.

Den första grundens fjärde del avseende åsidosättandet av artikel 3 i förordning nr 1

— Parternas argument

81 Sökanden har gjort gällande att företrädarna för vissa medlemsstater i expertgruppen inte hade erhållit kopior på sitt eget språk av vissa dokument i kommissionens ärende. Detta var särskilt beklagligt med hänsyn till att ärendet i förevarande fall var komplicerat och tekniskt samt till att den frist som medlemsstaternas företrädare erhållit för att studera ärendet var kort. Sökanden påpekade därvid att vissa av medlemsstaterna hade beklagat sig över att de inte hade erhållit de ifrågavarande handlingarna på sitt eget språk. Under dessa förhållanden hade de omtvistade besluten antagits med åsidosättande av artikel 3 i förordning nr 1 och, följaktligen, av en väsentlig formföreskrift.

82 I sin replik har sökanden gjort gällande att kommissionens synsätt, som läggs fram nedan i punkt 85, innebär att all domstolsprövning utesluts om en medlemsstat inte väcker frågan om ett åsidosättande av den ifrågavarande förordningen.

83 Kommissionen har först och främst angett att expertgruppens administrativa praxis (vilken, såsom kommissionen har erinrat om, inte har någon lagstiftande uppgift) består i att sända den skrivelse "avseende rätten till försvar" (som avses ovan i punkt 26) till medlemsstaternas företrädare på deras eget språk, medan de andra handlingarna sänds på franska och på engelska.

84 Kommissionen har därefter gjort gällande att sökanden inte har visat på vilket sätt den praxis som följts påverkat dess rättsliga situation. Kommissionen har medgett att denna praxis kan påverka rättigheterna för de medlemsstater som är mottagare av de ifrågavarande handlingarna, men anser att det i ett sådant fall är medlemsstaterna som skall göra sina rättigheter gällande.

85 Under dessa förhållanden kan en enskild person inte med framgång åberopa åsidosättande av en medlemsstats rättighet när denna stat inte har beklagat sig. I detta fall har tillvägagångssättet emellertid inte medfört att medlemsstaternas företrädare på något sätt ifrågasatt det eller begärt någon översättning.

— Förstainstansrättens bedömning

86 Syftet med artikel 3 i förordning nr 1 är att säkerställa att de texter som en institution riktar till en medlemsstat eller till en person som lyder under en medlemsstats jurisdiktion avfattas på den statens språk. I förevarande fall var emellertid mottagaren av de ifrågavarande handlingarna i kommissionens ärende inte sökanden, utan de företrädare för medlemsstaterna som utgjorde den expertgrupp som anges i artikel 907 i tillämpningsförordningen. Eftersom bestämmelsen i detta fall inte syftar till att säkerställa sökandens rättigheter eller dess rättsliga situation i det administrativa förfarandet för eftergift av importtullar, kan sökanden inte med framgång åberopa ett påstått åsidosättande av denna regel.

87 För övrigt har sökanden under alla förhållanden inte bevisat att någon av expertgruppens medlemmar skulle ha stött på svårigheter att medverka till att formulera gruppens utlåtande på grund av att det inte förelåg någon särskild språkversion av en handling som kommissionen överlämnat. För det första har sökandens erbjudande om bevis begränsat sig till ett intyg som sökanden själv har upprättat och undertecknat, och för det andra är det inte av samtliga upplysningar i ärendet möjligt att komma fram till en sådan slutsats.

88 Av detta följer att talan inte heller kan vinna bifall på den första grundens fjärde del.

Den första grundens femte del avseende åsidosättande av rätten till försvar

— Parternas argument

89 Sökanden har hävdat att kommissionen inte har iakttagit rätten till försvar i det att den inte har beviljat sökanden rätt att yttra sig muntligt eller på ett enkelt sätt gett sökanden största möjliga tillgång till de handlingar som den hade begärt.

90 Vad för det första gäller förhöret har sökanden angett att den, den 2 oktober 2002, av kommissionen hade begärt att få yttra sig muntligen angående de förevarande målen. Denna begäran hade genom skrivelse av den 8 oktober 2002 avslagits med motiveringen att enligt det i artikel 906a i tillämpningsförordningen tillämpliga förfarandet skulle den berörda personen skriftligen framföra sina synpunkter och att sökanden vid tre tillfällen hade mottagits vid kommissionen innan den ursprungliga ansökan om eftergift ingavs. Kommissionen hade i de omtvistade besluten dessutom påpekat att sökanden inte hade bevisat att dess synpunkt enbart kunde läggas fram muntligen.

91 Sökanden anser att kommissionens vägran utgör ett åsidosättande av rätten att yttra sig och en uppenbart oriktig bedömning.

92 Sökanden har erinrat om att enligt fast rättspraxis utgör iakttagandet av rätten till försvar i alla förfaranden som inleds mot en person och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot en grundläggande gemenskapsrättslig princip som skall säkerställas även i avsaknad av reglering av förfarandet i fråga (domstolens dom av den 12 februari 1992 i de förenade målen C-48/90 och C-66/90, Nederländerna m.fl. mot kommissionen, REG 1992, s. I-565, svensk specialutgåva, Tillägg, s. 43, punkt 44, av den 29 juni 1994 i mål C-135/92, Fiskano mot kommissionen, REG 1994, s. I-2885, punkt 39, och av den 24 oktober 1996 i mål C-32/95 P, kommissionen mot Lisrestal m.fl., REG 1996, s. I-5373, punkt 21, förstainstansrättens dom av den 10 maj 2001 i de förenade målen T-186/97, T-187/97, T-190/97–T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97–T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 och T-147/99, Kaufring m.fl. mot kommissionen, REG 2001, s. II-1337, punkt 151). Sökanden har vidare angett att domstolen ständigt har fastställt principen att ingen skall dömas ohörd (*audi alteram partem*) som en väsentlig processuell regel, särskilt i administrativa förfaranden (domstolens dom av den 23 oktober 1974 i mål 17/74, Transocean Maine Paint mot kommissionen, REG 1974, s. 1063, svensk specialutgåva, volym 2, s. 357, av den 13 februari 1979 i mål 85/76, Hoffman-La Roche mot kommissionen, REG 1979, s. 461, och av den 26 juni 1980 i mål 136/79, National Panasonic mot kommissionen, REG 1980, s. 2033). Sökanden har tillagt att med hänsyn till att kommissionen har ett utrymme för skönsmässiga bedömningar när den antar ett beslut enligt den generalklausulen grundad på skälighet i artikel 239 i tullkodexen, är det av ännu större vikt att rätten att yttra sig säkerställs (förstainstansrättens dom av den 9 november 1995 i mål T-346/94, France-aviation mot kommissionen, REG 1995, s. II-2841, punkt 34, av den 19 februari 1998 i mål T-42/96, Eyckeler & Malt mot kommissionen, REG 1998, s. II-401, punkt 77, av den 17 september 1998 i mål T-50/96, Primex Produkte Import-Export m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. II-3773, punkt 60, av den 18 januari 2000 i mål T-290/97, Mehibas Dordtselaan mot kommissionen, REG 2000, s. II-15, punkt 46, och domen i det ovannämnda målet Kaufring m.fl. mot kommissionen, punkt 152).

93 Följaktligen anser sökanden i huvudsak att rätten att yttra sig skall tolkas extensivt, det vill säga att sökanden har rätt att yttra sig såväl skriftligen som muntligen. Det faktum att det i tillämpningsförordningen, i artikel 906a i denna, endast föreskrivs ett skriftligt förfarande innebär på denna punkt inte att ett muntligt förfarande uttryckligen har uteslutits. Sökanden har i detta avseende erinrat om rättsområdena

för konkurrens och antidumpning, i vilka det föreskrivs skriftliga och muntliga förfaranden. Sökanden har tillagt att på området för statliga stöd har man i rättspraxis godtagit principen om att yttra sig muntligen i avsaknad av bestämmelser vari detta formellt föreskrivs.

94 Sökanden har hävdat att enligt domstolens rättspraxis skall den berörda personen med framgång kunna göra sin ståndpunkt gällande under det administrativa förfarandet (domstolens dom av den 11 november 1987 i mål 259/85, Frankrike mot kommissionen, REG 1987, s. 4393, punkt 12). Av detta framgår att den berörda personen i praktiken har en möjlighet att yttra sig muntligen. På samma sätt skall artikel 6 i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna tolkas extensivt, det vill säga så att den innefattar rätten att yttra sig skriftligen, men även muntligen.

95 Under dessa förhållanden anser sökanden att när kommissionen avslog dess begäran att få yttra sig muntligen med motiveringen att sökanden inte hade visat att dess synpunkt skulle ha vunnit på att framläggas muntligen iakttog den inte den rättspraxis som nämnts ovan, och detta utan någon motivering. Sökanden har dessutom hävdat att det inte var dess sak att framlägga sådan bevisning.

96 Sökanden har slutligen anfört att den enda frågan som är relevant är huruvida sökanden, under förfarandet, har kunnat besvara kommissionens anmärkningar och med framgång kunnat göra sin synpunkt gällande. Detta har inte varit fallet. Sökanden har nämligen angett att den vid tre tillfällen verkligen mottagits vid kommissionen, men att dessa samtal ägde rum långt innan ansökan om eftergift överlämnades till kommissionen och med olika samtalspartner. Dessutom kände sökanden vid dessa samtal ännu inte till något av kommissionens argument, av den enkla anledningen att förfarandet vid kommissionen ännu inte hade inletts. Sökanden anser i synnerhet att enbart skriftväxlingen mellan sökanden och den franska myndigheten och kommissionen inte har gett möjlighet att klargöra vissa väsentliga punkter. Dessa punkter skulle ha kunnat tas upp inom ramen för ett mer direkt och mer dynamiskt förfarande, såsom ett tillfälle att höras muntligen av

kommissionens tjänstemän genom vilket rätten till försvar skulle ha iakttagits. Sökanden har som exempel angett att den i mål T-134/03 inte genom att enbart använda det skriftliga förfarandet har kunnat skingra de franska tullmyndigheternas tvivel beträffande huruvida det tekniska fel som Cogema gjort sig skyldig till faktiskt förelåg, tvivel som ledde dessa myndigheter till slutsatsen att det inte förelåg någon särskild situation. I mål T-135/03 har kommissionen, i huvudsak, inte tagit upp frågan huruvida sökanden har kringgått antidumpningslagstiftningen, trots att denna omständighet är väsentlig för att fastställa om det eventuellt föreligger en särskild situation i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen.

97 Vad för det andra avser tillgången till handlingarna har sökanden hänvisat till artikel 1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, 2001, s. 43) och därvid hävdat att kommissionen endast motvilligt, och endast delvis den dag då ansökningarna ingavs, uppfyllde dess befogade begäran om tillgång till vissa handlingar.

98 Sökanden har närmare bestämt angett att den, den 23 januari 2003, av kommissionen begärde att få tillgång till protokollet från expertgruppens möte den 12 november 2002, och att den därefter var tvungen att omformulera sin ansökan den 24 februari och den 20 mars 2003 på grund av den ytterst kortfattade information som kommissionen lämnade genom skrivelse av den 3 februari 2003.

99 Vad för det första gäller möjligheten att yttra sig muntligen anser kommissionen att sökanden har haft alla möjligheter att tillkännage sin ståndpunkt, vilket visas av dess utförliga och detaljerade svar av den 11 oktober 2002 i ärendet REM 02/02. Kommissionen har dessutom påpekat att den har visat prov på stor öppenhet genom att vid tre tillfällen motta sökanden. Kommissionen har dessutom hävdat att sökandens argument skulle kunna ha en viss relevans om sökanden visade att den

inte med framgång kunnat göra sina synpunkter gällande. Sökanden har emellertid inte på något sätt visat att det förhållandet att den endast använt det skriftliga förfarandet skulle ha gjort dess försvar mindre verkningsfullt.

100 Kommissionen har därefter hävdat att den rättspraxis som sökanden har angett avser en situation som förelåg innan förordning nr 1677/98 trädde i kraft. Genom denna infördes i tillämpningsförordningen bland annat en ny artikel 906a, enligt vilken den som begär återbetalning eller eftergift skriftligen skall meddela sina invändningar till kommissionen när denna avser att fatta ett oförmånligt beslut.

101 Kommissionen har påpekat att dessa nya bestämmelser tillämpades i det ärende som gav upphov till domen i det ovan i punkt 92 nämnda målet Kaufring m.fl. mot kommissionen. Kommissionen har påpekat att förstainstansrätten inte upphävde kommissionens beslut i detta mål på grund av att sökanden inte hördes muntligen, och att den ansåg att den möjlighet att lämna synpunkter skriftligen enligt artikel 906a i tillämpningsförordningen var tillräcklig.

102 Vad för det andra avser tillgång till handlingar anser kommissionen att sökandens argumentering saknar relevans. Kommissionen har angett att den överlämnade alla de handlingar som begärdes till sökanden. Kommissionen har dessutom påpekat att vad avser den enda handling som sökanden inte omedelbart fick tillgång till, det vill säga protokollet från expertgruppens möte, upprättades motsvarande ansökan om tillgång till denna handling den 23 januari 2003, det vill säga efter den dag då de omtvistade besluten antogs. Även om det, vilket inte är fallet, skulle antas att kommissionen inte beviljat tillgång till handlingarna, kan under dessa förhållanden denna vägran som sådan inte påverka giltigheten av de omtvistade besluten.

103 I andra hand har kommissionen gjort gällande att den försening som registrerats vid överlämnandet av det ovannämnda protokollet var motiverad med hänsyn till förordning nr 1049/2001. Den ifrågavarande handlingen innehöll nämligen sådan känslig information som var kopplad till kommersiella intressen, och sökandens advokat hade inte omgående styrkt sin befogenhet när ansökan om tillgång till handlingarna ingavs.

104 Kommissionen har slutligen påpekat att sökanden inte har åberopat något åsidosättande av artikel 906a i tillämpningsförordningen.

— Förstainstansrättens bedömning

105 Det skall omedelbart erinras om att principen om iakttagandet av rätten till försvar i alla förfaranden som inleds mot en person och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot innebär ett krav på att denne bereds tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt tillkännage sin ståndpunkt, åtminstone beträffande de omständigheter som kommissionen har anfört mot honom för att motivera sitt beslut (se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovan i punkt 92 nämnda målen Fiskano mot kommissionen, punkt 40, kommissionen mot Lisresta, punkt 21, och Kaufring m.fl. mot kommissionen, punkt 153).

106 Vad gäller beslut som kommissionen fattar enligt artikel 239 i tullkodexen säkerställs iakttagandet av rätten till försvar för den som ansöker om eftergift genom det förfarande som avses i artikel 906a i tillämpningsförordningen (se ovan punkt 11).

107 I förevarande fall har detta förfarande fullföljts genom att det, i bilaga till skrivelsen av den 9 september 2002 (se punkt 26 ovan), överlämnats ett tiosidigt

memorandum, i vilket de faktiska omständigheter och bestämmelser framlades som motiverade kommissionens avsikt att fatta ett negativt beslut i ärendena REM 02/02 och REM 03/02. Sökanden utövade dessutom sin rätt att tillkännage sina synpunkter på kommissionens invändningar genom att den 11 oktober 2002 sända en skrivelse, omfattande 24 sidor som kompletterats med 14 bilagor i ärendet REM 02/02, och 21 sidor som kompletterats med 10 bilagor i ärendet REM 03/02. I skrivelsen redogjorde sökanden för sina kommentarer och argument.

108 Vad för det första gäller den vägran som anfördes mot sökandens begäran att få yttra sig i samband med ett förhör, räcker det att konstatera att varken den särskilda bestämmelsen om det administrativa förfarandet i fråga, det vill säga artikel 906a i tillämpningsförordningen, eller den allmänna principen om iakttagande av rätten till försvar, ger den person som ansöker om eftergift en sådan rätt att yttra sig muntligt.

109 Den särskilda karaktären av det beslut som kommissionen har fattat enligt artikel 239 i tullkodexen gör inte att det på något sätt är absolut nödvändigt att ge den person som ansöker om eftergift möjlighet att utöver den skriftliga redogörelsen av sina synpunkter framföra sin yttranden muntligen.

110 Förstainstansrätten anser således att sökanden genom sin utförliga skrivelse av den 11 oktober 2002 har utövat sin möjlighet att tillkännage sina synpunkter för kommissionen. De exempel som sökanden har anfört (se punkt 96 ovan) för att hävda den motsatta inställningen innebär inte att denna slutsats kan ifrågasättas, eftersom det i dessa exempel inte visades någon omständighet som sökanden inte kunde göra gällande skriftligen.

111 Vad det för det andra avser tillgången till handlingarna skall det, som kommissionen med fog har påpekat, konstateras att ansökan om tillgång till handlingarna ingavs efter det att de omtvistade besluten hade antagits i samband med förberedandet av förevarande talan. Det av sökanden påstådda åsidosättandet av förordning nr 1049/2001, om det antas att det kan påvisas, kan inte påverka giltigheten av de omtvistade besluten, vilken skall bedömas den dag då de antogs. Förstainstansrätten påpekar dessutom att sökanden inte har visat att den inte hade tillgång till de begärda handlingarna. Kommissionen har nämligen tillhandahållit protokollet från expertgruppens möte i dess oavkortade version.

112 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på de två anmärkningar som anförts under den första grundens femte del.

113 Eftersom ingen av den första grundens fem delar har godtagits kan talan inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden: uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 239 i tullkodexen

114 Den andra grunden avser att kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning genom att anse att villkoren för att tillämpa artikel 239 i tullkodexen inte var uppfyllda. Den andra grunden består av tre delar. Den första delen avser kommissionens vägran att erkänna att det föreligger en särskild situation. Den andra delen avser den omständigheten att bedrägeri inte kan tillskrivas sökanden. Den tredje delen avser kommissionens vägran att fastställa att sökanden inte kan tillskrivas uppenbar vårdslöshet.

115 Det är utrett att sökanden inte har gjort sig skyldig till bedrägeri, varför det inte finns anledning att undersöka den andra delen. För övrigt skall först den tredje delen undersökas, som avser påståendet att sökanden inte har varit vårdslös.

Parternas argument

116 Sökanden har erinrat om att ett av de kumulativa villkoren för tillämpningen av artikel 239 i tullkodexen är att aktören inte får ha varit uppenbart vårdslös. Sökanden har tillagt att enligt rättspraxis (domen i det ovan i punkt 92 nämnda målet Kaufring m.fl. mot kommissionen, punkt 278) motsvarar frågan huruvida det föreligger uppenbar vårdslöshet frågan huruvida misstaget kunde upptäckas i den mening som avses i artikel 220.2 i tullkodexen.

117 För att bedöma huruvida misstaget kunde upptäckas i den mening som avses i den sistnämnda bestämmelsen skall hänsyn bland annat tas till misstagets art, aktörens yrkeserfarenhet samt den omsorg han har visat prov på (domstolens dom av den 26 juni 1990 i mål C-64/89, Deutsche Fernsprecher, REG 1990, s. I-2535, punkt 24, av den 8 april 1992 i mål C-371/90, Beirafio, REG 1992, s. I-2715, punkt 21, av den 16 juli 1992 i mål C-187/91, Belovo, REG 1992, s. I-4937, punkt 17, och av den 1 april 1993 i mål C-250/91, Hewlett Packard France, REG 1993, s. I-1819, punkt 22). Denna bedömning bör göras med hänsyn till de särskilda omständigheterna i det föreliggande fallet (domstolens dom av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94 och C-204/94, Faroe Seafood m.fl., REG 1996, s. I-2465, punkt 101).

118 Sökanden har mot bakgrund av dessa principer hävdat att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning när den ansåg att villkoret om avsaknad av uppenbar vårdslöshet inte var uppfyllt i förevarande fall.

119 Vad för det första gäller misstagets art skall denna enligt rättspraxis bedömas bland annat mot bakgrund av den tidsrymd under vilken de behöriga myndigheterna har hållit fast vid misstaget.

120 Enligt sökanden har kommissionen emellertid inte haft fog för att på eget initiativ avvisa kriteriet tidsrymd och, för att förneka det, endast räkna med att tullmyndigheterna begått ett misstag. Det är i förevarande mål snarare frågan om att anse att misstagen begåtts av tullombuden, det vill säga, i mål T-134/03, Cogemas fiktiva tullupplag och, i mål T-135/03, SCAC:s underlåtenhet att iaktta de instruktioner som getts bolaget genom att det förenklade tullförfarandet valdes.

121 Sökanden har hävdat att den trots sin yrkeserfarenhet och sin omsorg varken kunde förutse eller upptäcka dessa misstag av tullombuden.

122 Vad för det andra gäller frågan om den ekonomiska aktörens yrkeserfarenhet har sökanden angett att enligt domstolens dom av den 11 november 1999 i mål C-48/98, Söhl & Söhlke (REG 1999, s. I-7877), punkt 57, skall det undersökas om den huvudsakliga verksamheten består av import och export, och om den ekonomiska aktören redan hade en viss erfarenhet av verksamheten i fråga.

123 Sökanden har gjort gällande att den ofta importerar de varor som avses i förordning nr 3319/94. Detta innebär inte att sökanden specialiserat sig på tullförfaranden i Frankrike för dessa varor. Detta är dessutom skälet till att sökanden har vänt sig till ett auktoriserat tullombud, och att den inte kunnat upptäcka det misstag som tullombudet begått.

124 Vad för det tredje gäller frågan om den omsorg som sökanden har visat, har denna angett att enligt domen i det ovan i punkt 122 nämnda målet Söhl & Söhlke (punkt 58), skall varje ekonomisk aktör som är tveksam angående tillämpningen av de bestämmelser som, om den inte iakttas, kan ge upphov till en tullskuld, inhämta information och söka klargöra så mycket som möjligt för att inte överträda bestämmelserna i fråga.

125 I de förevarande målen har sökanden emellertid visat prov på all nödvändig omsorg. Sökanden har till följd av att förordningen antagits först och främst ändrat det tullförfarande som dittills följts för att inte befinna sig i en situation där det är fråga om indirekt fakturering. Sökanden har därefter hävdat att de enstaka och mindre misstag i faktureringen som kommissionen har påpekat hör till normala affärsrisker och att ingen försumlighet kan tillskrivas den, eftersom dessa misstag hade rättats till.

126 I sin replik har sökanden gjort gällande att å ena sidan påståendet att dess instruktioner till Cogema och till SCAC var omöjliga att förverkliga, och å andra sidan att det förhållandet att möjligheten till återbetalning enligt rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1), i dess ändrade lydelse, inte utnyttjats, inte, med hänsyn till fast rättspraxis (se punkt 124 ovan), har något samband med beviset på en påstådd bristande omsorg.

127 Enligt sökanden kan den därför inte kritiseras för någon som helst bristande omsorg. Det framgår av det ovan anförda att sökanden inte kan tillskrivas någon uppenbar vårdslöshet.

128 Kommissionen har, vad för det första avser misstagets art, påpekat att sökandens argument i syfte att tona ner sitt eget ansvar genom påståendet att misstaget begåtts av tullombudsmannen inte påverkar bedömningen. I samband med ett förfarande om eftergift kan en ekonomisk aktör nämligen inte frita sig från sitt eget ansvar på grund av det misstag, oberoende av om det faktiskt föreligger eller inte, som dess tullombud begått. Dennes eventuella avtalsrättsliga ansvar omfattas inte av det förfarande som ledde till antagandet av det ifrågasatta beslutet.

129 Kommissionen har dessutom hävdat att sökanden har förväxlat ombudets misstag med tullmyndighetens misstag, eftersom det endast är den sistnämnda som kan medverka till att det uppkommer en särskild situation.

130 Vad för det andra avser sökandens yrkeserfarenhet har kommissionen först gjort gällande att dess yrkeserfarenhet inte skall bedömas enbart i en medlemsstat. Enligt rättspraxis räcker det att sökanden, för att anses ha erforderlig yrkeserfarenhet, har genomfört vissa importtransaktioner i fråga om samma varor som de ifrågavarande inom Europeiska unionen och att den i allmänhet har vana av import- och exporttransaktioner. Så är fallet i förevarande fall, eftersom sökanden har skaffat sig sitt skatteombud, Champagne Fertilisants, i Frankrike, och sökanden — från den första leveransen av varorna i fråga — av denna anledning borde anses vara en erfaren ekonomisk aktör.

131 Kommissionen har tillagt att sökanden har visat prov på obetänksamhet när den trots sin påstådda oerfarenhet har gett sina tullombud noggranna instruktioner i stället för att be dem om råd, i synnerhet då förordning nr 3319/94 ger upphov till tillämpningssvårigheter.

132 Vad för det tredje avser sökandens omsorg har kommissionen, samtidigt som den medgett att misstag kan göras i faktureringen, svarat att sökanden även i andra avseenden, såsom framgår av punkterna 79–82 i beslut REM 02/02 och punkterna 75–79 i beslut REM 03/02, har visat prov på bristande omsorg.

133 Sökanden har bland annat gett sina tullombud instruktioner som är omöjliga att genomföra och har inte förvissat sig om deras uppföljning.

134 Sökanden har inte heller, när den låtit motsvarande frist löpa ända till dess utgång, försökt att utnyttja möjligheten till återbetalning enligt artikel 11.8 i förordning nr 384/96.

Förstainstansrättens bedömning

135 Det skall inledningsvis erinras om att vid bedömningen av huruvida det föreligger uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen skall särskild hänsyn tas till komplexiteten av de bestämmelser som inte har iakttagits och som har gett upphov till tullskulden, samt den ekonomiska aktörens yrkeserfarenhet och den omsorg som denne har visat (domstolens dom i det ovan i punkt 122 nämnda målet Söhl & Söhlke, punkt 56, och av den 13 mars 2003 i mål C-156/00, Nederländerna mot kommissionen, REG 2003, s. I-2527, punkt 92).

136 Det följer vidare av fast rättspraxis att kommissionen har ett utrymme för skönsmässig bedömning när den fattar ett beslut enligt artikel 239 i tullkodexen

(domen i det ovan i punkt 92 nämnda målet Mehibas Dordtselaan mot kommissionen, punkterna 46 och 78). Det skall även påpekas att återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar, som endast kan medges under vissa förutsättningar och i vissa bestämda fall, utgör ett undantag från den normala import- och exportordningen. Följaktligen skall de bestämmelser som föreskriver en sådan återbetalning eller eftergift tolkas restriktivt. Eftersom avsaknaden av uppenbar vårdslöshet är ett nödvändigt villkor (*conditio sine qua non*) för att kunna göra anspråk på återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar, skall detta begrepp tolkas på ett sådant sätt att antalet fall av återbetalning eller eftergift begränsas (domen i det ovan i punkt 122 nämnda målet Söhl & Söhlke, punkt 52).

137 Vad för det första avser komplexiteten av de bestämmelser som inte har iakttagits och som har gett upphov till tullskulden räcker det att påpeka att förstainstansrätten redan har fastställt (dom av den 21 september 2004 i mål T-104/02, Gondrad Frères mot kommissionen, REG 2004, s. I-3211, punkterna 59–62 och 66) att artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94 inte är nämnvärt svårtolkad.

138 Vad dessutom avser misstagets art anser förstainstansrätten att den rättspraxis som sökanden har åberopat (punkt 117 ovan) inte är relevant, eftersom det i förevarande fall endast är fråga om tullombudens påstådda misstag och inte om tullmyndigheternas påstådda misstag.

139 Det skall påpekas att kommissionen har fog för sin ståndpunkt att sökanden inte kan frita sig från sitt eget ansvar genom att hänvisa till sina tullombuds misstag, oavsett om de är verkliga eller inte. Det skall därvid erinras om att ordningen för import av de ifrågavarande varorna utarbetats enbart av sökanden, som dessutom fritt har valt sina tullombud, vilket medför att det för tillämpningen av artikel 239 i tullkodexen saknar betydelse vilken av den ekonomiska aktören och hans uppdragsgivare som eventuellt har begått ett misstag som har gett upphov till tullskulden. Under alla förhållanden kan ett sådant misstag inte bestridas av gemenskapsbudgeten (se, för ett liknande resonemang, avseende frågan huruvida det föreligger en särskild

situation, domen i det ovan i punkt 92 nämnda målet Mehibas Dordtselaan mot kommissionen, punkterna 76–78 och 82–83).

140 Vad för det andra gäller frågan om sökandens yrkeserfarenhet erinrar förstainstansrätten om att det skall undersökas om det rör sig om en yrkesmässig näringsverksamhet, där den huvudsakliga verksamheten består av import och export, och om den ekonomiska aktören redan hade en viss erfarenhet av verksamheten i fråga (domen i det ovan i punkt 122 nämnda målet Söhl & Söhlke, punkt 57).

141 Det måste i detta avseende konstateras att sökanden själv har medgett att den har viss erfarenhet av den verksamhet för import av kvävehaltiga produkter som avses i förordning nr 3319/94. Dessutom, och som kommissionen med fog har gjort gällande, hade sökanden redan före de faktiska omständigheter som gett upphov till de förevarande målen importerat samma slags varor. Under dessa förhållanden var det med rätta som kommissionen ansåg att sökanden hade erforderlig yrkeserfarenhet, och detta redan från den första leveransen i ärende REM 02/02.

142 Vad för det tredje gäller frågan om den omsorg som den ekonomiska aktören har visat, erinrar förstainstansrätten om att det ankommer på den ekonomiska aktören att, så snart denne är tveksam om tillämpningen av de bestämmelser som, om den inte iakttas, kan ge upphov till en tullskuld, inhämta information och söka klargöra så mycket som möjligt för att inte överträda bestämmelserna i fråga (domen i det ovan i punkt 122 nämnda målet Söhl & Söhlke, punkt 58).

143 Som kommissionen med fog har påpekat framgår det emellertid av handlingarna inte bara att sökanden, som påstått sig vara oerfaren när det gäller tulltransaktioner

av varorna i fråga, samt påstått att tillämpningen av förordning nr 3319/94 i sig innebär svårigheter, alls inte har sökt råd av sina tullombud, utan tvärtom lämnat dem noggranna instruktioner. Det skall påpekas att kommissionen i de omtvistade besluten inte har underlåtit att förklara skälen till varför sökanden borde ha hyst tvekan angående den exakta tillämpningen av bestämmelserna som, om den inte iakttas, kan ge upphov till en tullskuld (se, för ett liknande resonemang domen i det ovan i punkt 92 nämnda målet Kaufring m.fl. mot kommissionen, punkt 296).

144 Dessutom talar även sökandens misstag vid upprättandet av sina fakturor för att den visat prov på bristande omsorg.

145 Däremot kan sökanden inte kritiseras för att den inte har använt möjligheten enligt artikel 11.8 i förordning nr 384/96. Översynsförfarande skall nämligen genomföras om de förhållanden som har medfört fastställelse av de värden som anges i förordningen genom vilken antidumpningsåtgärderna infördes har förändrats. Förfarandet har alltså syftet att anpassa påförda tullar till hur de förhållanden som föranledde införande av tullarna utvecklas och förutsätter alltså att dessa förhållanden förändras (förstainstansrättens dom av den 29 juni 2000 i mål T-7/99, Medici Grimm mot rådet, REG 2000, s. II-2671, punkt 82).

146 Sammantaget kan sökanden under de ifrågavarande transaktionerna således inte anses ha agerat tillräckligt omsorgsfullt.

147 Det framgår av det ovan anförda att kommissionen inte har gjort sig skyldig till någon uppenbart oriktig bedömning när den i de omtvistade besluten ansåg att

villkoret avseende avsaknad av uppenbar vårdslöshet från sökandens sida inte var uppfyllt. Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den andra grundens tredje del.

148 Det framgår för övrigt av artikel 905 i tillämpningsförordningen att återbetalningen av importtull är beroende av att två kumulativa villkor är uppfyllda — att en särskild situation föreligger och att varken klar försumlighet eller bedrägeri kan tillskrivas personen i fråga. Följaktligen räcker det med att ett av dessa två villkor inte är uppfyllt för att ansökan om återbetalning av tull skall avslås (förstainstansrättens dom i det ovan i punkt 92 nämnda målet Mehibas Dordtselaan mot kommissionen, punkt 87, av den 12 februari 2004 i mål T-282/01, Aslantrans mot kommissionen, REG 2004, s. II-693, punkt 53, samt domen i det ovan i punkt 137 nämnda målet Gondrand Frères mot kommissionen, punkt 57).

149 Eftersom villkoret avseende avsaknad av uppenbar vårdslöshet inte är uppfyllt, är det inte nödvändigt att undersöka den andra grundens första del avseende frågan huruvida det föreligger en särskild situation.

150 Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden: åsidosättande av motiveringsskyldigheten

Parternas argument

151 Sökanden har hävdat att kommissionen inte har iakttagit sin motiveringsskyldighet enligt artikel 253 EG.

152 Närmare bestämt har sökanden kritiserat kommissionen för att den inte har angett skälen till varför den i de omtvistade besluten inte tog hänsyn till det faktum att antidumpningslagstiftningen inte hade kringgåtts. Sökanden anser nämligen att den situation av indirekt fakturering som enligt sökanden skapats på konstlad väg genom tullombudens misstag inte ensam kan motivera påförandet av den särskilda tullen enligt artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94.

153 Sökanden har vidare angett att artikel 239 i tullkodexen är en skälighetsklausul avsedd att tillämpas vid de tillfällen där det inte är skäligt att en viss ekonomisk aktör påförs en nackdel, såsom påförandet av en särskild tull, som han vanligen inte skulle ha lidit. Sökanden har tillagt att de omtvistade besluten inte kan anses vara skäliga eftersom sökanden, om några misstag inte kunde tillskrivas Cogema och SCAC, inte skulle ha varit skyldig att betala den särskilda tullen. Genom att inte ange på vad sätt dess beslut är skäliga har kommissionen underlåtit att uppfylla sin motiveringsskyldighet.

154 Sökanden har slutligen gjort gällande att även om kommissionen anser att ärende REM 01/98 inte kunde jämföras med ärendena REM 02/02 och REM 03/02 har den underlåtit att förklara skälet till att den i ärende REM 01/98, och i motsats till den ståndpunkt som antagits i de förevarande målen, tog hänsyn till att importpriset var högre än det minimipris som fastställts i förordning nr 3319/94.

155 Kommissionen har härvidlag hänvisat till sina argument i samband med den andra grundens första del, avseende dels tullombudens påstådda misstag, dels jämförelsen av de förevarande målen med ärende REM 01/98.

Förstainstansrättens bedömning

156 Den motivering som krävs enligt artikel 253 EG skall enligt fast rättspraxis vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet och det skall klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att den behöriga domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller dessa krav inte skall ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse, utan även utifrån sammanhanget och reglerna på det ifrågavarande området (se domen i det ovan i punkt 92 nämnda målet Dordtselaan mot kommissionen, punkt 92, och däri angiven rättspraxis).

157 Vad gäller beslut om avslag av ansökningar om eftergift enligt artikel 239 i tullkodexen består kommissionens motiveringsskyldighet i att förklara skälen till att villkoren enligt denna bestämmelse inte är uppfyllda.

158 Det framgår emellertid av en tolkning av de omtvistade besluten att kommissionen klart har redogjort för skälen till att den anser att villkoren enligt artikel 239 i tullkodexen inte var uppfyllda. Det räcker nämligen att konstatera att kommissionen, vad avser mål T-134/03, i punkterna 35–68 (sidorna 10–21) respektive punkterna 69–86 (sidorna 21–26) i beslutet REM 02/02, har redogjort på vad sätt villkoren avseende förekomsten av en särskild situation och avsaknaden av uppenbar vårdslöshet inte var uppfyllda. Kommissionen har, i punkterna 34–65 (sidorna 10–

21) och punkterna 66–80 (sidorna 21–25), förfarit på samma sätt i beslutet REM 03/02 som gett upphov till mål T-135/03.

159 Förstainstansrätten konstaterar dessutom att den har kunnat utöva sin prövningsrätt beträffande lagenligheten av de omtvistade besluten. Förstainstansrätten påpekar vidare att det framgår av handlingarna i det administrativa förfarandet, i ansökan och i repliken samt av förhandlingen att sökanden till fullo har förstått såväl förslagen till negativt beslut som de omtvistade besluten och, vad avser frågan i sak, har kunnat framföra vederhäftiga och utförliga argument till stöd för dess ansökningar om eftergift och därefter till stöd för talan om ogiltigförklaring av de omtvistade besluten.

160 Under dessa förutsättningar kan talan inte vinna bifall på den tredje grunden.

161 Av det ovan anförda följer att talan inte kan bifallas i något av målen.

Rättegångskostnader

162 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet, skall den förpliktas bära sin rättegångskostnad och att ersätta kommissionens rättegångskostnader i enlighet med dennas yrkande.

På dessa grunder beslutar,

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta kommissionens rättegångskostnad.

Vesterdorf Cooke García-Valdecasas

Labucka V. Trstenjak

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 27 september 2005.

H. Jung B. Vesterdorf

Justitiesekreterare Ordförande